

חק לישראל – פרשת פקודי יום ב'

תורה – שמות פרק לח'

(כו) וַיְהִי מֵאֵת כֶּכֶר הַכֶּסֶף לְעֶקֶת אֵת אֲדָנֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אֲדָנֵי הַפְּרֻכָּת מֵאֵת אֲדָנִים לְמֵאֵת הַכֶּכֶר לְאֹדָן: (כו) וַיְהִי מֵאֵת כֶּכֶר הַכֶּסֶף לְעֶקֶת אֵת אֲדָנֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אֲדָנֵי הַפְּרֻכָּת מֵאֵת אֲדָנִים לְמֵאֵת הַכֶּכֶר לְאֹדָן: (כו) וַהֲוֶה מֵאָה כִּכְרֵין דְּכֶסֶף לְאַתְבָּא יַת סְמְכֵי קוּדְשָׁא וְיַת סְמְכֵי דְפְּרֻכְתָּא מֵאָה סְמְכֵין לְמֵאָה כִּכְרֵין כִּכְרָא לְסְמְכָא:

(כח) וְאֵת הָאֱלֹף וְשִׁבְעַת הַמְּאוֹת וְחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים עָשָׂה וְיָוִים לְעַמּוּדִים וְצִפְּהָ רְאִשֵׁיהֶם וְחִשֵּׁק אֲתָם: (כח) וְאֵת הָאֱלֹף וְשִׁבְעַת הַמְּאוֹת וְחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים עָשָׂה וְיָוִים לְעַמּוּדִים וְצִפְּהָ רְאִשֵׁיהֶם וְחִשֵּׁק אֲתָם: (כח) וְיַת אֲלָפָא וְשִׁבְעַת מֵאָה וְשִׁבְעִין וְחֲמִשָּׁא עֶבֶד וְיָוִין לְעַמּוּדֵיִא וְחִפָּא רִשֵׁיהֶון וְכַבֵּשׁ יִתְהוֹן:

(כט) וּנְחֻשֶׁת הַתְּנוּפָה שִׁבְעִים כֶּכֶר וְאַלְפִים וְאַרְבַּע מְאוֹת שֶׁקֶל: (כט) וּנְחֻשֶׁת הַתְּנוּפָה שִׁבְעִים כֶּכֶר וְאַלְפִים וְאַרְבַּע מְאוֹת שֶׁקֶל: (כט) וּנְחֻשָׁא דְאַרְמוּתָא שִׁבְעִין כִּכְרֵין וְתַרְוִין אֲלָפִין וְאַרְבַּע מֵאָה סְלַעִין:

(ל) וַיַּעַשׂ בָּהּ אֵת אֲדָנֵי פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְאֵת מִזְבַּח הַנְּחֻשֶׁת וְאֵת מִכְבַּר הַנְּחֻשֶׁת אֲשֶׁר לוֹ וְאֵת כָּל כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ: (ל) וַיַּעַשׂ בָּהּ אֵת אֲדָנֵי פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְאֵת מִזְבַּח הַנְּחֻשֶׁת וְאֵת מִכְבַּר הַנְּחֻשֶׁת אֲשֶׁר לוֹ וְאֵת כָּל כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ: (ל) וְעֶבֶד בָּהּ יַת סְמְכֵי תַרְעַ מִשְׁכָּן וּמִנָּא וְיַת מִדְּבַחָא דְנְחֻשָׁא וְיַת סְרָדָא דְנְחֻשָׁא דִּי לִיָּהּ וְיַת כָּל מְנֵי מִדְּבַחָא:

נביא – מלכים א' פרק ז' מו'–מט'

(מו) בְּכֶכֶר הַיָּרְדֵן יִצְקֶם הַמֶּלֶךְ בְּמַעְבַּה הָאֲדָמָה בֵּין סֻכּוֹת וּבֵין צִרְתָּן: (מו) בְּמִישְׁרֵי יַרְדֵּנָא אֲתַכְיֹון מִלְכָא בַעֲוֵבֵי גִרְגֻשָׁתָא בֵּין סֻכּוֹת וּבֵין צִרְתָּן:

(מז) וַיִּנְבֵּחַ שְׁלֹמֹה אֵת כָּל הַפְּלִים מִרְבַּ מְאֹד מְאֹד לֹא נִחְקַר מִשְׁקַל הַנְּחֻשֶׁת: (מז) וְאַצְנַע שְׁלֹמֹה יַת כָּל מְנִיא מִסְגֵי לְחַדָּא לְחַדָּא לִית סוּף לְמַתְקַל נְחֻשָׁא:

(מח) וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה אֵת כָּל הַפְּלִים אֲשֶׁר בֵּית יְהוָה אֵת מִזְבַּח הַזֹּהֵב וְאֵת הַשְּׁלֵחַן אֲשֶׁר עָלָיו לֶחֶם הַפָּנִים זָהָב: (מח) וְעֶבֶד שְׁלֹמֹה יַת כָּל מְנִיא דִּי בְבֵית מִקְדָּשָׁא דִּי יַת מִדְּבַחָא דְדַהֲבָא וְיַת פִּתּוּרָא דִּי עֲלוּהֵי לֶחֶם אִפִּיא דַּהֲבָא:

(מט) וְאֵת הַמְּנֻרֹת חָמֵשׁ מִיָּמִין וְחָמֵשׁ מִשְׁמָאוּל לְפָנֵי הַדְּבִיר זָהָב סָגוּר וְהַפְּרָח וְהַגֵּרֶת וְהַמְּלֻקָּחִים זָהָב: (מט) וְיַת מְנֻרָתָא חָמֵשׁ מִיָּמִינָא וְחָמֵשׁ מִשְׁמָלָא קֶדָם בֵּית כְּפוּרֵי דַּהֲבָא טַבָּא וְשׁוֹשְׁנָתָא וְבוֹצִינָא וְצַבְתִּיא דַּהֲבָא:

רס"י

(מו) יֶקֶס – הַחִיכָס וְהַלִּיקָס כְּחֻצְיָתָס. זַמְעַבָּה הַאֲדַמָּה – תִּי' יוֹנְתָן צַעֲזִי גִרְגֻשָׁתָא:
 (מז) וַיִּנְבֵּחַ שְׁלֹמֹה – מִלְשָׁקוֹל אֵת מִשְׁקַל הַכִּלִּים הַאֲלָה מְרֻב מֵאֹד וְחַדָּל לְסַפּוֹר מִשְׁקָלָס:
 (מט) חָמֵשׁ מִיָּמִין וְחָמֵשׁ מִשְׁמָאוּל – אִי אֲפִשָׁר לִוְמַר חָמֵשׁ מִיָּמִין הַפֶּתַח וְחָמֵשׁ מִשְׁמָאֵל

חק לישראל – פרשת פקודי יום ב'

והמלקחים – שמרימים זהן את הפחילה מחוך השמן:

כתובים – משלי פרק כ' כה-כח'

(כה) מוקֵש אָדָם יֵלַע קֹדֶשׁ וְאַחַר נְדָרִים לְבַקֵּר: (כה) פחא הוא לגברא דנדר לקודשא ובתר הכי חדיא ליה נפשיה:
 (כו) מְזוֹרָה רְשָׁעִים מְלֶךְ חָכֵם וַיֵּשֶׁב עֲלֵיהֶם אוֹפֵן: (כו) מבדר לרשיעי מלכא חכימא ומהפך עליהון גלגלא:
 (כז) נֵר יְהוָה נְשִׂמַת אָדָם חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בֵּטֶן: (כז) שרגא דאלא נשמתא דבני נשא ובעיא כלהוון גויא דכריסא:
 (כח) חֶסֶד וְאַמֶּת יִצְרוּ מֶלֶךְ וְסָעַד בַּחֶסֶד בְּסֵאוֹ: (כח) חסדא וקושטא ינטרו למלכא ומתקן כורסיה בחסדא:

רש"י

(כו) מוקש אדם ילע קודש – כשאדם נכשל ונוקש בעצמו מקלקל את קדושתו כמו ושתו ולעו (עובדיה א). ואחר נדרים לבקר – כריך אדם לחזור אחר קרבנו לנדור ולהציא ולבקש על נפשו:
 (כז) מורה רשעים – פרעה וחילו. מלך חכם – הקב"ה. וישב עליהם אופן – גלגל מדתם השיב עליה וינהגהו בצבדות (שמות יד) כנגד והכבד את לבו (שמות ה):
 (כז) נר ה' נשמת אדם – הנשמה שצוקרבו מעידה עליו צדין:

משנה – שבת פרק כג'

(א) שׂוֹאֵל אָדָם מִחֲבֵרוֹ בְּדֵי יוֹן וּבְדֵי שָׁמוֹ, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יֵאמַר לוֹ הַלּוֹנֵי, וְכֵן הָאִשָּׁה מִחֲבֵרָתָהּ כְּכֹרֶת. וְאִם אֵינָהּ מֵאֲמִינוֹ, מֵנִיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ חֶשְׁבוֹן לְאַחַר שֶׁבֶת. וְכֵן עֹרֵב פֶּסַח בִּירוֹשָׁלַיִם שֶׁחָל לְהִיּוֹת בְּשֶׁבֶת, מֵנִיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְנוֹטֵל אֶת פֶּסָחוֹ וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ חֶשְׁבוֹן לְאַחַר יוֹם טוֹב:

רע"ב – (א) ובכבד שלא יאמר הלוני – להלוואה לזמן מרובה משמע, וקיימא לן סתם הלוואה שלשים יום, הלכך אחי מלוה לכתוב על פנקסו כך וכך הלויתי

(ב) מונה אדם את אוֹרְחָיו וְאֶת פְּרָפְרוֹתָיו מִפִּיּוֹ, אֲבָל לֹא מִן הַפֶּתַח. וּמְפִיֵס עִם בְּנָיו וְעִם בְּנֵי בֵיתוֹ עַל הַשְּׁלָחוֹ, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִתְפַּוֵּן לַעֲשׂוֹת מְנָה גְדוֹלָה כְּנֶגֶד קִטְנָהּ, מִשּׁוֹם קִבְיָא. וּמְטִילִין חֲלָשִׁים עַל הַקְּדוּשִׁים בְּיוֹם טוֹב, אֲבָל לֹא עַל הַמְּנוּחַת:

חק לישראל – פרשת פקודי יום ב'

אדם עם זניו ועם בני ביתו על השלחן ואפילו מנה גדולה כנגד מנה קטנה, ודוקא עם זניו ועם בני ביתו, אבל עם אחר לא, ובלבד שלא יתכוין לעשות מנה גדולה כנגד קטנה אז הוא דביוס טוב אסור ובחול שרי, אבל אם נתכוין לעשות מנה גדולה כנגד מנה קטנה אפילו בחול אסור: משום קוביא – דגזל הוא, דאסמכתא לא קניא. והאי אסמכתא היא, דסמיך על הגורל אם יפול לו הגורל על המנה הגדולה יזכה בה ולפיכך תלה עצמו אף לגורל הקטנה על הספק, ואילו ידע מתחילה שכן לא היה מתרצה: חלשים – גורלות, כמו חולק על גוים (ישעיה יד): על הקדשים ציו"ט – שנשחטו ציוס טוב, לחלק אותם בין הכהנים: אבל לא על המנות – של קדשים של אתמול:

רע"ב – (ב) פרפרותיו – מיני מעדנים: אבל לא מן הכתב – אם כתב מערב שבת כך וכך אורחים כדי שלא ישכחם, לא יקרא בראותו כתב בשבת, גזירה שמה ימחוק, אי נמי שמה יקרא בשטרי הדיוטות, ואין מותר לקרות בשבת אלא בתורה שכתב וכתורה שזעל פה לאחר שכתבה ובפירושה, אבל בשאר דברים או בספרי חכמות שאינן מדברי נבואה או מפירושה, אסורים: מפיו – מטיל גורל לחלק מי יגיע כל מנה ומנה: עם זניו ועם בני ביתו – שהן סמוכים על שולחנו שאין כאן קפידא, אבל עם אחר לא, דבני חבורה המקפידים זה על זה, שאין מוחלין ואינן מוותרים זה לזה, עוברים משום מדה ומשום משקל ומשום מנין ומשום לוויין ופורעין דגזר בהו רבנן שמה יכתבו: ובלבד שלא יתכוין וכו' – מתניתין חסורי מחסרא והכי קתני, מפיו

(ג) לא ישבד אדם פועלים בשבת, ולא יאמר אדם לחברו לשבד לו פועלים. אין מחשיבין על התחום לשבד פועלים ולהביא פרות, אבל מחשיבין הוא לשמור, ומביא פרות בידו. כלל אמר אבא שאול, כל שאני זבאי באמירתו, רשאי אני להחשיב עליו:

להיות קרוב ללאת ולשמור פירותיו, דזה דבר המותר בשבת לשמור פירותיו: ומביא פירות צידו – הואיל ועיקר מחשבתו לא היתה לכך: כלל אמר אבא שאול – אתנא קמא פליג, דאסר כל החשכה ולא מפליג בין החשכה של מטה להחשכה של רשות, ואתא איהו ואמר דהחשכה של מטה שריא, שכסם שמותר לומר לחזירו בשבת תהיה מזומן לילך לאחר חשיכה להביא ארון ותכריכים למת, כך מותר להחשיב על התחום כדי שיהיה מזומן לאחר חשיכה להביא ארון ותכריכים. וסיפא דתנן מחשיבים על התחום [לפקח] על עסקי כלה ועל עסקי המת, אבל שאול היא. והלכה כמותו:

רע"ב – (ג) לא ישכור אדם פועלים – דכתיב (ישעיה נח) ממלא חפץ ודבר דבר: ולא יאמר אדם לחברו וכו' – לדיוקא נקטיה, לא יאמר לחבירו שכור לנו פועלים, אבל אומר לו הנראה שתעמוד עמי לערב, כלומר עכשיו נראה אם תבוא אלי לכשתחשך, ואף על פי ששניהם יודעים שעל מנת לשכרו לפעולתו הוא מזהירו, כיון דלא מפרש ליה שכירות בהדיא שרי, דקיימא לן דיבור אסור הרהור מותר: אין מחשיבין על התחום – לקרב עצמו בשבת עד סוף התחום ולהחשיב שם, שיהיה קרוב למקום הפועלים או לפרדס להביא פירות, לכל דבר שאסור לעשותו בשבת אסור להחשיב עליו. אבל מחשיב הוא

חק לישראל – פרשת פקודי יום ב'

(ד) מִחֲשִׁיבֵיךָ עַל הַתְּחוּם לְפָקֵחַ עַל עֶסְקֵי כְּלָה, וְעַל עֶסְקֵי הַמֵּת לְהֵבִיא לוֹ אָרוֹן וְתַכְרִיכָיו. גּוֹי שֶׁהֵבִיא חֲלִילִין בְּשַׁבָּת, לֹא יִסְפֹּד בְּהֵן יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא אִם בֵּן בָּאוּ מִמְּקוֹם קָרוֹב. עָשׂוּ לוֹ אָרוֹן וְחָפְרוּ לוֹ קֶבֶר, יִקָּבֵר בּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאִם בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, לֹא יִקָּבֵר בּוֹ עוֹלָמִית:

רע"ב – (7) לפקח על עסקי כלה – אלח אס כן באו ממקום קרוב – אלח לעיין ולחקור בצרכי הכלה: חלילין – כלי נגון חלולין שקולן מעורר הזכי: לא יספוד בהן ישראל – קנסא הוא, משום דמוכחא מלחא שצטביל ישראל הובאו:

(ה) עוֹשִׂין כָּל עֲרֻכֵי הַמֵּת, סָבִין וּמְדִיחִין אוֹתוֹ, וּבִלְבָד שְׁלֵא יִזְיוּ בּוֹ אָבֵר. שׁוֹמְטִין אֶת הַכֶּר מִתְּחַתָּיו וּמְטִילִין אוֹתוֹ עַל הַחוּל בְּשִׁבִיל שְׁיִמְתִּין. קוֹשְׁרִין אֶת הַלְּחִי, לֹא שְׁיַעֲלֶה, אֲלֵא שְׁלֵא יוֹסִיף. וְכֵן קוֹרֶה שְׁנִשְׁבְּרָה, סוֹמְכִין אוֹתָהּ בְּסַפְסָל אוֹ בְּאַרְכּוֹת הַמַּטָּה, לֹא שְׁתַּעֲלֶה, אֲלֵא שְׁלֵא תוֹסִיף. אִין מְעַמְצִין אֶת הַמֵּת בְּשַׁבָּת, וְלֹא בַחֵל עִם יְצִיאַת הַנֶּפֶשׁ. וְהַמְעַמְצִין עִם יְצִיאַת נֶפֶשׁ, הָרִי זֶה שׁוֹפֵךְ דָּמִים:

רע"ב – (ה) סכין – צמון: ומדיחין דמים – ופוקקין נקביו, סותמין נקביו העליונים והתחתונים בצגד או צמון דבר כדי שלא תכנס בהם הרוח ויתפח: ובלבד שלא יזיו בו אבר – שלא יטלטל ויגביה לא ידו ולא רגלו ולא ריסי עיניו, שאסור לטלטל המת או אבר מאבריו אף על פי שמוחר ליגע בו. וכן כל מוקצה מותר בנגיעה ואסור בטלטול. וצ"ח שנוגלה בצבת או ציום טוב אסורה אפילו בנגיעה, שמפני כדוריתה נגיעתה זהו טלטולה: ושומטים את הכר מתחתיו – ונמצא מוטל על החול. אבל לא

מטלטלין להניחו על החול, דהא תנא רישא ובלבד שלא יזיו בו אבר: צטביל שימתין – שלא יסריח מחמת חום הסדינים והכרים: קושרים את הלחי – של מת שהיה פיו הולך ונפתח: ולא שיעלה – להסגר מה שנפתח, דהיינו מזיו אבר, אלח שלא יוסיף להפתח: סומכים אותה בספסל – שהרי תורת כלי עליו: ולא שתעלה – דהוה ליה צונה: אין מעמציין – את עינו בצבת אפילו לאחר יציאת נפש, דהוה ליה מזיו אבר: שופך דמים – שצדכר מועט מקרב מיחתו:

גמרא – שבת דף קנ"ג ע"א

תנן התם רבי אליעזר אומר שוב יום אחד לפני מיתתך שאלו תלמידיו את רבי אליעזר וכי אדם יודע איזהו יום ימות אמר להן וכל שכן ישוב היום שמא ימות למחר ונמצא כל ימיו בתשובה ואף שלמה אמר בחכמתו בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר אמר רבן יוחנן בן זכאי מושל למלך שזימן את עבדיו לסעודה ולא קבע להם זמן פיקחין שבהן קישטו את עצמן וישבו על פתח בית המלך אמרו כלום חסר לבית המלך

חק לישראל – פרשת פקודי יום ב'

טיפשין שבהן הלכו למלאכתן אמרו כלום יש סעודה בלא טורח בפתאום ביקש המלך את עבדיו פיקחין שבהן נכנסו לפניו כשהן מקושטין והטיפשין נכנסו לפניו כשהן מלוכלכין שמח המלך לקראת פיקחים וכעס לקראת טיפשים אמר הללו שקישטו את עצמן לסעודה ישבו ויאכלו וישתו הללו שלא קישטו עצמן לסעודה יעמדו ויראו חתנו של רבי מאיר משום רבי מאיר אמר אף הן נראין כמשמשיין אלא אלו ואלו יושבין הללו אוכלין והללו רעבין הללו שותין והללו צמאים שנאמר כה אמר ה' הנה עבדי יאכלו ואתם תרעבו הנה עבדי ישתו ואתם תצמאו הנה עבדי ירנו מטוב לב ואתם תצעקו מכאב לה דבר אחר בכל עת יהיו בגדיך לבנים אלו ציצית ושמן על ראשך אל יחסר אלו תפילין:

רש"י על הגמרא

וכל שכן – שמפני שאינו יודע איזה יום ימות, וטובה תשובה יום אחד לפני מיתתו, נמלא כל ימיו בתשובה יהיו: בגדיך לבנים – נשמתך טהורה ונקיה: כלום חסר בית המלך – בתמיה, הכל מוכן, ושמא יזהילנו לבא פתאום, ואנו צריכין ליכנס לסעודה מקושטין: כלום יש סעודה בלא טורח – עדיין ינטרכו לטרוח לצרכי סעודה של בית המלך, ויש לנו צרות הרבה להתקטט: יעמדו ויראו – ואף לעולם הבא, לדיקים יושבים ואוכלים ורשעים עומדים ורואים: ר' מאיר אומר – אין עומדין ורואין, שאם כן אף הם היו נראים מן הקרואים ולשמך, שכן דרך המשרתים עומדים, ואין כאן בושא: זה ליאית – שמלובן הבגד: אלו תפילין – שהם שם משמן טוב, דכתיב וראו כל עמי הארץ כי שם וגו' ותנא, ר' אליעזר הגדול אומר אלו תפילין שבראש (ברכות ו, א):

זוהר – פקודי דף רמט' ע"ב

בְּאֲמַצְעֵי תָא דְהִיכְלָא דָא, אִית אַתְרָא אַחְרָא, דְקַיִמָא לְעִילָא לְעִילָא, בְּאַרְבַּע פְּתָחִין, לְאַרְבַּע סְטְרֵי עֲלָמָא, עֶשְׂרֵי מִמְנָן לְכָל פְּתָחָא וּפְתָחָא, וְחַד מִמְנָא עֲלֵייהוּ. וְהָאִי כְּלִיל בְּנִהוּרָא דְאַקְרִי אֶהְדִּיא"ל, וְהָאִי אִיהוּ אֹפֶן בְּתוּף הָאֹפֶן, מְשַׁלְבֵן דָא בְּדָא:

אֵלִין אַרְבַּעִין, נְטִילֵי דִינָא מִבֵּי זְכוּתָא, לְאַלְקָאָה לְהָאִי נְשִׁמְתָא דְחֻבָּאת (ס"א ובעאת) לְאַלְקָאָה. וְאֵלִין קַיִמֵי בְּשִׁלְהוּבֵי נוּרָא לְגַבֵּי אֵינּוֹן נְשִׁמְתִין, וְטָאֲסִין לְבַר מִהִיכְלָא דָא, וְאַלְקָאָן לְנְשִׁמְתָא דָא, וְקַיִמָא נְזִיפָא לְבַר, כֹּל אֵינּוֹן יוֹמִין דְאַתְגַּזְרַת עֲלֵהּ, וְלֹא עֲאֵלַת לְפְרָגוּרָא:

וְאֵלִין אַרְבַּעִים, אֵינּוֹן דְקַיִמִין וְאַנְזִיפּוֹ וּמְנַדִּין, לְכָל אֵינּוֹן דְאַפִּיקוּ מִפּוּמִייהוּ מְלָה דְלֹא אַצְטְרִיכָא, וּבְתַר דָא אִפִּיקוּ מִפּוּמִייהוּ מְלָה קַדִּישָׁא, מְלָה

חק לישראל – פרשת פקודי יום ב'

דְּאוֹרֵייתָא, וּמִטְנָפִי פּוּמִייהוּ בְּהַ. וְאַלִין קַיִימִי, וּמְנַדִין לֹון, וְקַיִימִי בְּהַאי נְדוּיָא אַרְבְּעִין יוֹמִין, דְּלֹא אֲשַׁתְּמַע עֲלוֹתְהוֹן:

וְכֹן לְכָל אֵינּוֹן דְּחָאבוּ אֵינּוֹן חוּבִין, דְּבַעֲיִין לְנִזְפָא, עֲשָׂדָה פְּרוּזִין נְפָקִי בְּכָל יוֹמָא, וּמְכַרְזִי בְּכָל אֵינּוֹן רְקִיעִין, וּבְכָל אֵינּוֹן חִילִין וּמִשְׁרַיִין, אֲזִדְּהִרוּ בְּפִלְגֵינָא דְּאִיהוּ נְזִיפָא. נְזִיפָא אִיהוּ עַל חוּבָא פְּלוּזִי דְּעַבְדָּה, עַד דְּתַב קַמִי מְאֲרִיָּה, רְחֻמְנָא לִישׁוּבּוֹ:

כַּד תָּב מִהֵהוּא חוּבָא, מִתְכַנְפִי אֵלִין אַרְבְּעִין, וְשָׂרָאן לִיהַ. וּכְדִין אַכְרִיזוּ עֲלִיָּה, פְּלַנְיָא שָׂרָא נְזִיפָא. מְכָאן וּלְהֲלָאָה עֲלוֹתָא עֲאֻלְתָּה. וְעַד לָא תָּב, נְזִיף אִיהוּ לְעִילָא וְתַתָּא, וּנְטִירוּ דְּמְאֲרִיָּה אֲתַעְדִי מְנִיָּה. וְאַפִּילוּ בְּלִילִיָּא נְשַׁמְתִּיָּה נְזִיפָא, דְּסַתְמִין לָהּ כָּל תְּרַעֲי שְׁמִיָּא וְלֹא סַלְקָא, וְדַחֲיִין לָהּ לְבַר:

הַאי אוּפִן דְּקַיִימָא עַל אֵלִין אַרְבְּעִין, כַּד נְטִיל מְטָא לְהֵהוּא אֲתַר דְּאַקְרִי (מַלְכִים א יד) תָּא הֲרַעֲיִים. וְכַד עֲאֻל, עֲאֻלוּ עֲמִיָּה אֵינּוֹן אַרְבְּעִין, דִּי מְמַנֵּן בְּאַרְבַּע פְּתַחֲוֹן, וְסַלְקִין כָּל אֵינּוֹן מְגִינִין דִּי דְּהַבָּא. וְאַלִין אֵינּוֹן מְלַאכִין דְּאַקְרוּן חֲשַׁמְלִיִים. וְאֵינּוֹן מְגִינִין וְסִיפִין וְרוּמְחִין, דְּרַהֲטִי לְאַגְנָא עֲלִיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל מְשָׂאָר (דף ר"ג ע"א) עֲמִין, וְלְאַגְחָא קְרָבָא בְּהוּ, וְלְנִקְמָא לֹון כְּפּוּם שַׁעֲתָא, בְּלֹא אַרִיכוּ:

וּבְגִין כַּד אַקְרִי תָּא הֲרַעֲיִים, אֲתַר דְּאֵינּוֹן רַעֲיִים רַהֲטִי, וְאוּחוּ לְאַגְחָא, וְלְנִקְמָא נּוֹקְמִין לְקַבֵּל רַעֲיִים אַחְרָנִין, דְּרַהֲטִי לְאַבְאָשָׂא וְלְאַתְרַעָא מְזֻלִין, לְשַׁלְטָאָה עֲלִיָּהוּ. וְרַזָּא דָּא, (אסתר ג) הֲרַעֲיִים יַעֲזֹאוּ דְּחוּפִים. רַעֲיִים מְסַטְרָא דָּא, וְרַעֲיִים מְסַטְרָא דָּא, וּבְגִינְהוֹן, (אסתר ח) וְהַעִיר שׁוֹשָׁן עֲהֲלָה וְשַׁמְחָה, אוּ (אסתר ג) נְבוּכָה. אִי מְקַדְמִי אֵלִין דְּהַבָּא, הַעִיר שׁוֹשָׁן שַׁמְחָה. וְאִי מְקַדְמִי אֵלִין דְּסַטְרָא אַחְרָא, הַעִיר שׁוֹשָׁן נְבוּכָה:

וְהָא אוּקִימְנָא, דְּבְכָלָא קַיִימִין אֵלִין לְקַבֵּל אֵלִין, סַטְרָא דָּא לְקַבֵּל סַטְרָא דָּא. וּבְגִין כַּהֲ, אֵלִין אֵינּוֹן מְגִינִין לְכָלָא. כַּד סַלְקִין אֵלִין בְּאַלִין, נְפַק חַד אֲוִירָא דְּלַעֲיֻלָּא, וְאַתְעַבִּידוּ כְּלָהוּ מְגִין חַד. וְסִימְנָה, (בראשית טו) אֲנֹכִי מְגִין לָהּ:

הַלְכָה – הַרמב"ם הַלְכוֹת תְּפִילָה פֶּרֶק ב'

(י) בְּרַאשֵׁי חֲדָשִׁים וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד מִתְפַּלֵּל עֲרֵבִית שַׁחֲרִית וּמְנַחָה תְּשַׁע עֶשְׂרֵה בְּרֻכּוֹת כַּשָּׂאָר הַיָּמִים וְאוֹמֵר בְּעִבּוּדָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וַיְבֹא בְּמוֹסָף בְּחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד מִתְפַּלֵּל תְּפִלַּת הַמוֹסָף כְּמוֹ שֶׁמִּתְפַּלֵּל בַּיּוֹם טוֹב וּבְרַאשֵׁי חֲדָשִׁים מִתְפַּלֵּל שֶׁבַע בְּרֻכּוֹת שֶׁלֹּא רַאשׁוֹנוֹת וְשֶׁלֹּא אַחֲרוֹנוֹת וְאִמְצַעִית מֵעֵין קֶרֶבֶן רֹאשׁ חֹדֶשׁ וְחוֹתֶם בַּהּ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְרַאשֵׁי חֲדָשִׁים:

(יא) שֶׁבַת שַׁחֲלָה בְּחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד וְכֹן רֹאשׁ חֹדֶשׁ שַׁחֲלָה לְהִיּוֹת בְּשַׁבַּת מִתְפַּלֵּל עֲרֵבִית וְשַׁחֲרִית וּמְנַחָה שֶׁבַע בְּרֻכּוֹת כַּשָּׂאָר הַשַּׁבָּתוֹת וְאוֹמֵר יַעֲלֶה וַיְבֹא בְּעִבּוּדָה בְּמוֹסָף מִתְחִיל

חק לישראל – פרשת פקודי יום ב'

בברכה אמצעיית בענין שבת ומשלים בענין שבת ואומר קדושת היום באמצע ברכה וחותרם בה בראשי חדשים מקדש השבת וישראל וראשי חדשים ובחולו של מועד חותרם בה כמו שהוא חותרם ביום טוב שחל להיות בשבת:

לע"נ

זאב חיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.